

Arrest

nr. 309 778 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 11 december 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 februari 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoun-afkomst. U bent geboren op 31 oktober 2003 te Habib Kala, nabij de provinciehoofdstad Gardez in de provincie Paktia. U groeide hier ook op en verbleef er tot aan uw vertrek uit Afghanistan in de zomer van 2020. Uw moeder, broer en zus verblijven op heden in uw ouderlijk huis. Omdat er in het verleden jongens werden meegenomen van de lokale school, lieten uw ouders u niet onderwijzen. In plaats daarvan zorgde u ervoor dat uw vader voorzien werd van voedsel terwijl hij aan de slag was op jullie landbouwgronden. Voor het overige speelde u cricket met uw vrienden.

Doorheen de jaren, diende uw vader een deel van zijn oogst af te staan aan de lokale taliban. Echter, in het jaar 1399 Afghaanse kalender (Gregoriaanse kalender: maart 2020 – maart 2021) had uw vader te maken met wormen en insecten op het veld waardoor jullie tarweoogst beperkt was. Hierdoor weigerde uw vader een deel ervan af te staan, omdat jullie anders zelf niets zouden hebben voor eigen gebruik. De taliban namen hem dit niet in dank af en bleven aandringen. Hierop ging uw vader de zaak aankaarten bij de lokale veiligheidsdiensten van de overheid. Hij kreeg een telefoonnummer mee waarop hij kon bellen indien de taliban hem nog zouden lastigvallen. Toen de taliban een week later terugkeerden tijdens de Ramadanmaand (april-mei 2020), maakte uw vader hiervan gebruik. Zes talibs werden gearresteerd. Zeven dagen later werd er 's avonds op jullie deur geklopt. Het bleek de taliban te zijn. Uw vader en uzelf werden gekneveld naar buiten gebracht. Ze vroegen hem waarom hij zijn oogst niet deelde en verweten hem de arrestatie van enkele van hun leden. Uw vader ontkende maar werd voor uw ogen neergeschoten. Vervolgens werd u meegenomen en een twintigtal dagen vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u meermaals gevraagd de taliban te vervoegen. Toen het Afghaanse leger een aanval uitvoerde op deze locatie, werd u naar huis gebracht. Uit vrees dat de taliban u opnieuw zouden komen opzoeken, trok u de bergen in met het oog op een vertrek uit Afghanistan. Toen uw moeder en oom, tien dagen later, uw reis geregeld hadden trok u naar Kabul en vertrok van daaruit richting Europa.

Via Pakistan trok u richting Iran. Na een verblijf van anderhalve maand trok u via Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië naar Roemenië alwaar u op 2 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wilde hier echter niet blijven en besloot dan ook na een verblijf van twee maanden, via Hongarije, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België te reizen. Op 10 december 2020 arriveerde u. Een dag later diende u te België een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood of meegenomen te worden door de Taliban in navolging van de problemen die u met hen gehad heeft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara en een psychiatrisch rapport.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychiatrisch rapport d.d. 17/02/2022 dat u neerlegt blijkt immers dat u in behandeling bent bij een psychiater die verklaart dat u wordt opgevolgd in het kader van traumatische ervaringen die u zegt meegemaakt te hebben. Hij verklaart dat u te maken heeft met angstgevoelens, geheugenproblemen, vermoeidheid ten gevolge van slaapproblemen, concentratieproblemen, paniekaanvallen en nachtmerries. Voorts stelt hij dat u aan zelfmutilatie doet en u tekenen van post-traumatische stress vertoont. Uw psychiater is een behandeling met medicatie gestart. Op geen enkele manier in het bewuste attest wordt echter uiteengezet hoe de door u gemelde klachten werden onderzocht. Het bevat geen objectieve uiteenzetting van de werkwijze die bij de 'observatie' gehanteerd werd, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan met betrekking tot de door u gemelde klachten, noch met welke frequentie u behandeld werd. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig wijzen op een Posttraumatisch Stresssyndroom. In het attest wordt op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psy-klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u de mogelijkheid geboden om een korte pauze te vragen wanneer u hier nood toe had en werd u aangemaand uw tijd te nemen om te antwoorden op de vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 18/02/2022, p. 2). U gaf na afloop van het persoonlijk onderhoud aan dat u het in het midden van het onderhoud moeilijk had, maar stelde dat het interview voor het overige goed verlopen is (CGVS p. 16). Uw advocate formuleerde geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 15). Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat u accuraat, concreet en uitgebreid op de u gestelde vragen kon antwoorden en gaf u aan het einde van het onderhoud aan alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood of meegenomen te worden door de Taliban in navolging van de problemen die u met hen gehad heeft (CGVS p. 10).

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen in Afghanistan, aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u geen geloofwaardig beeld schetste van uw levensomstandigheden in Afghanistan. Zo verklaarde u niet naar school geweest te zijn omdat er in het verleden jongens van die school werden meegenomen (CGVS p. 4; verklaringen DVZ, vraag 11). Naar de madrassa ging u evenmin omdat er geen geweest zou zijn, zo stelt u (CGVS p. 7). U stelt voor het overige analfabeet te zijn en in België te leren lezen en schrijven (verklaringen DVZ, vraag 11). Er moeten echter ernstige vraagtekens gezet worden bij uw verklaringen aangaande uw gezinssituatie en uw dagindeling. Zo beweerde u uw dagen te hebben doorgebracht door uw vader op het veld te voorzien van ontbijt of lunch (CGVS p. 7, 8). Voor het overige zou u met vrienden spelen (CGVS p. 8). Voorgaande is echter weinig aannemelijk. Indien uw familie werkelijk beschikte over 4-5 Jiribs land (+1 hectare) (CGVS p. 7), kan er gezien de Afghaanse rurale overlevingscontext verwacht worden dat uw vader beroep zou doen op u, indien u werkelijk uw dagen louter doorbracht door thuis te zitten en wat met uw vrienden te spelen. Dat u nog een kind was en uw vader het alleen aankon (CGVS p. 8), is een weinig ernstige uitleg zeker gezien u nog in Afghanistan leefde tot zestienjarige leeftijd. Er kan dan ook bezwaarlijk besloten worden dat u een kind was in de laatste jaren van uw aanwezigheid in Afghanistan. Voorts kan er van uw vader verwacht kan worden dat hij zijn oudste zoon zou willen opleiden in het reilen en zeilen van zijn landbouwactiviteiten, met het oog op de toekomst waarin u zelf zou moeten instaan voor het verbouwen van gewassen op jullie velden en mogelijks als hoofd van het gezin zou moeten staan. In het licht van voorgaande en uw verklaringen aangaande de wijze waarop u uw dagen doorbracht, kan er dan ook niet ingezien worden dat uw vader geen beroep zou doen op uw helpende handen terwijl u niet studeerde noch werkte. Voorgaande valt bezwaarlijk te rijmen met wat er van een man die met zijn 4-5 Jiribs land moet instaan voor het levensonderhoud van zijn familie, verwacht kan worden. Bijgevolg dienen er ernstige vraagtekens bij uw voorstelling van uw levensomstandigheden en uw uzelf aangemeten profiel van ongeschoolde landbouwerszoon geplaatst worden. Aangezien uw vermeende problemen met de taliban geheel voortvloeien uit door uw vader verschuldigde bijdrage van de landbouwopbrengsten beïnvloedt de vaststelling dat u geen geloofwaardig beeld schetste van uw leven als landbouwerszoon op negatieve wijze de geloofwaardigheid van deze problemen.

Naast voorgaande ongerijmdheden aangaande uw levensomstandigheden moet er ook op gewezen worden dat u enkele hiaten en inconsistenties laat optekenen in uw verklaringen omtrent uw problemen. Zo mag het verbazen dat u bij de DVZ met geen woord sprak over een oogst die u vader zou geweigerd hebben te geven (vragenlijst CGVS, 26/04/2021, vraag 5) terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud uw volledig relaas hier aan ophangt (CGVS p. 10). Er kan zeker verwacht worden dat u de oorzaak van uw problemen ter sprake zou brengen bij uw eerste interview. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat er bepaalde elementen zouden zijn weggevallen uit uw verklaringen (CGVS p. 3). Bijgevolg kan er niet begrepen worden dat u zulks essentieel element niet zou vermelden. Ook met betrekking tot de poging van de taliban om u bij hen te doen aansluiten (CGVS p. 10, 11), repte u met geen woord bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, 3.7, 3.8). Omgekeerd stelde u bij de DVZ uitdrukkelijk dat uw vader twee maanden na de arrestatie van de talibanleden werd gedood en dat de gearresteerde talibanleden twee maanden na hun arrestatie vrijkwamen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS gaf u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat u dit nooit had gezegd en dat uw vader een week na de arrestatie van de talibanleden gedood werd (CGVS, p. 3). U bood echter geen enkele verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ. Nochtans werd het verslag bij de DVZ u voorgelezen in het Pasjtoe, verklaarde u zich akkoord met de inhoud ervan en vermeldde u de termijn van twee maanden tweemaal (vragenlijst CGVS d.d. 26/04/2021). Deze inconsistenties in uw verklaringen doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er immers verwacht worden dat hij eenduidige en volledige verklaringen aflegt ten overstaan van de autoriteiten aan wie hij bescherming vraagt. De vaststelling dat u doorheen uw verklaringen elementen toevoegt en zaken wijzigt, doet danig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder moet er opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw problemen met de taliban bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren. U verklaarde dat de mislukte oogst ten gevolge van wormen en insecten (CGVS p. 11), beperkt was tot jullie landbouwgrond al vermoedde u slechts dat de oogst van de overige dorpingen goed was (CGVS p. 12). Er kan nochtans verwacht worden dat indien er sprake is van een probleem met wormen en insecten, dit wijder verspreid is dan louter jullie grond. Evenmin kon u zeggen waarom jullie oogst zo slecht was. U stelde dat het misschien een waterprobleem kon zijn of een probleem met de compost van koeienstront (CGVS, p. 12). Gezien het door u aangemeten profiel van landbouwerszoon en gezien de bijzonder ernstige gevolgen van deze mislukte oogst is het allerm minst geloofwaardig dat u niet eens de oorzaak van de slechte oogst kon duiden noch de situatie voor de andere landbouwers in uw regio. Ook het gedrag dat u uw vader toeschrijft kan geenszins overtuigen. Zo valt het niet te begrijpen dat uw vader de taliban zonder meer zou weigeren een deel van zijn oogst af te staan (CGVS p. 9, 11, 12). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader dit in het verleden steeds heeft gedaan, net zoals andere dorpsgenoten van u

(CGVS p. 11, 12). Dat jullie deze keer een slechte oogst hadden ten gevolge van wormen en insecten (CGVS p. 11), kan de eenzijdige weigering van uw vader niet verklaren. Er kan immers verwacht worden dat uw vader met hen in dialoog zou gaan dienaangaande om tot een compromis te komen. Niet in het minst daar het ook voor de talibanleden duidelijk moet geweest zijn dat de oogst danig afweek van de jaren ervoor en u zelf ook stelt dat er een mogelijkheid was om hen te betalen (CGVS p. 9, 12). U wist echter niet waarom uw vader weigerde, of uw vader een akkoord trachtte te maken of wie hem juist benaderde (CGVS p. 11, 12), wat mag verbazen. Dat uw vader niet zomaar de oogst waarmee hij zijn gezin voedde wilde weggeven (CGVS p. 12) neemt niet weg dat hij met zijn weigering zijn gezin in levensgevaar zou brengen. U stelt immers zelf dat de taliban mensen die hun orders niet opvolgen of hen niet gehoorzamen, zonder meer doodschieten (CGVS p. 8). Binnen dat kader kan er dan ook van uw vader verwacht worden dat een weigering geen optie zou zijn en dat hij er alles aan zou doen om met hen in dialoog te gaan. U zegt immers zelf dat iedereen in uw dorp bang was van de taliban (CGVS p. 13). Niet in het minst wanneer zij tot drie keer toe zijn oogst kwamen claimen en er voor uw vader dan ook consequenties verwacht mochten worden. Dat hij dit klaarblijkelijk niet deed en zonder meer zes talibanleden zou blijven weigeren (CGVS p. 11, 12), kan niet gerijmd met de door u geschetste veiligheidscontext in uw regio. Ook het gedrag dat u de taliban toeschrijft, draagt niet bij tot het geloof in uw verklaringen. Zo kan er niet begrepen worden dat zij uw vader tot drie maal toe zouden aanmanen om een deel van zijn oogst over te dragen (CGVS p. 9, 11, 12). U stelt immers dat wanneer iemand zijn oogst niet aan hen gaf, zij die persoon meenamen (CGVS p. 9). Het mag in deze verbazen dat de taliban klaarblijkelijk geduldig waren. Ook kan er niet ingezien worden dat zij die oogst niet gewoon in beslag namen indien dit zo belangrijk was voor hen en uw vader dit telkens weer weigerde (CGVS p. 12). Binnen de door u geschetste veiligheidscontext in uw regio kan er niet begrepen worden dat de taliban drie dagen na elkaar zouden terugkomen bij uw vader om aan te dringen zijn bijdrage te leveren terwijl er nog niet eens geoogst was (CGVS, p. 12). Indien het hen daadwerkelijk om uw oogst te doen was, kan er immers verwacht worden dat zij op een later tijdstip, bij de eigenlijke oogst, zouden terugkomen, zeker aangezien zij volgens u toch de controle over de regio hadden (CGVS, p. 9). Voorts kan er gezien hun controle en aldus ook ongetwijfeld kennis over de landbouwactiviteiten in de regio, hoegenaamd niet begrepen worden dat de taliban zouden aandringen op een mislukte oogst van tarwe van een slechte kwaliteit (CGVS p. 11) in de plaats van een bijdrage van geld te aanvaarden of tot een andere overeenkomst met uw vader te komen. Het is immers ook in hun eigen belang dat zij de relaties met de dorpingen op een degelijke wijze onderhouden en geen onnodige onrusten veroorzaken. Bovendien is het ook voor hen interessanter om toekomstgericht te werken. Door tot een akkoord met uw vader te komen kunnen zij immers ook in de toekomst rekenen op zijn tarwe, net zoals hij dat in het verleden voorzag voor hen. Dat hij nu eenmalig te maken had met een slechte oogst, hoeft voor de taliban dan ook geen obstakel te zijn. In dat kader kan er dan ook niet begrepen worden dat zij zouden blijven aandringen. Door de eenmalige mislukte oogst van uw vader door de vingers te zien, zouden zij immers aan loyaliteit kunnen winnen bij uw vader. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de weigering van uw vader om een deel van zijn oogst af te staan aan de taliban, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de arrestatie van de talibanleden, de moord op uw vader en uw eigen vasthouding aangezien deze gebeurtenissen allen voortvloeien uit deze weigering. Toch kan nog ten overvloede worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over deze verdere gebeurtenissen op zich zodanig vaag en onwaarschijnlijk waren dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Zo kon u in de eerste plaats niets meer vertellen over het wedervaren van de taliban die gearresteerd werden. Ofschoon u bij de DVZ nog stelde dat ze twee maanden na hun arrestatie vrijkwamen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) gaf u bij het CGVS aan dat u niet wist waar zij naartoe gebracht werden, noch of zij ooit vrijkwamen (CGVS, p. 13). Noch kon u vertellen hoe uw vader de Afghaanse politie zou hebben ingelicht of met zekerheid zeggen waar en wanneer hij dat gedaan zou hebben (CGVS p. 12). Gelet op de impact van uw vermeend voorval, kan er echter wel verwacht worden dat u zich hiertoe zou informeren bij uw vader. Nog los van de tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip waarop de arrestanten werden vrijgelaten, is een dergelijke desinteresse in het wedervaren van de personen die direct betrokken waren bij uw vermeende problemen niet in overeenstemming met een vrees voor vervolging. In dit licht kan de plotse escalatie van uw problemen met de taliban ook niet overtuigen. De taliban kwamen naar jullie huis, namen u en uw vader apart en brachten hem om het leven voor uw ogen (CGVS, p. 10). Dat de taliban reeds een week na de arrestatie van enkele van hun leden dergelijke drastische maatregelen troffen zonder concrete uitleg te verschaffen over wat er met de arrestanten zou gebeurd zijn of welke rol uw vader zou hebben gespeeld in hun arrestatie kan geenszins overtuigen. Evenmin plausibel is uw bewering dat zij u vervolgens zonder meer meenamen met als doel u in te lijven (CGVS p. 10), zeker aangezien zij dit deden net nadat zij uw vader voor uw neus zouden geëxecuteerd hebben. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban in die periode rekruteerde via lokale verankering, waarbij er beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zoals u ze voorstelt, nadat u getuige was van hun vermeende moord op uw vader, valt dan ook niet in overeenstemming te brengen met voorgaande. Vertrouwen en een overtuiging in het gedachtegoed is immers van cruciaal belang voor een organisatie als de taliban. Door direct volgend op deze vermeende moord u hardhandig aan te pakken (CGVS p. 14) en een Mullah op u in te laten praten, kan er niet ingezien worden hoe zij van u een loyale strijder zouden kunnen maken (CGVS p. 13, 14). Voorgaande vaststellingen

doen het geloof in uw verklaringen dan ook verder afbrokkelen. Er kan immers een meer doordachte werkwijze van de taliban verwacht worden. Ook uw these dat van zodra een jongen zestien jaar werd, zich moest aansluiten bij de taliban omdat zij altijd jongens nodig hadden (CGVS p. 11), staat haaks op voorgenoemde informatie. Hieruit blijkt immers dat de taliban geen gebruik maakten van gedwongen rekrutering. Overigens moet hieraan toegevoegd worden dat het binnen uw these dan mag verbazen dat u niet eerder door hen werd benaderd in het kader van een rekrutering. U was op het moment van uw vasthouding immers al een hele poos zestien jaar oud. Tenslotte moet er nog toegevoegd worden dat u zeer weinig kon produceren over de vermeende preken van voorgenoemde Mullah (CGVS p. 13, 14), hetgeen eens te meer uw verklaringen ondermijnt daar er verwacht mag worden dat hiertoe meer kan produceren dan een algemene stelling over het vechten tegen ongelovigen (CGVS p. 14). U kon evenmin zeggen op welke locatie u werd vastgehouden (CGVS, p. 13). Opnieuw mag worden verwacht dat u zich na uw vrijlating door de tussenkomst van het Afghaanse leger zou informeren over de concrete locatie waar u vastgehouden werd. Uw nalaten om dit te doen – uw bevrijders vertelden u blijkbaar helemaal niets behalve dat u voorzichtig moest zijn (CGVS, p. 15) – overtuigt wederom niet.

Ook het gedrag dat u zichzelf toeschrijft in navolging van uw vrijlating doet het geloof in uw verklaringen verder afnemen. Er kan immers niet begrepen worden dat u na een vasthouding van twintig dagen bij de taliban, zichzelf opnieuw bij uw thuis ging aanbieden (CGVS p. 14). U wist immers heel goed dat er in uw dorp talibanleden woonden (CGVS p. 8). Immers ging het gerucht over de dood van uw vader reeds de ronde (CGVS p. 15). Bijgevolg kan er aangenomen worden dat zij op de hoogte waren van wat u en uw vader overkomen was en kan er aangenomen worden dat er enige argwaan zou groeien. Dat u een uur later naar de bergen zou getrokken zijn en vervolgens hier tien dagen alleen verbleef (CGVS p. 14), is evenmin ernstig te noemen. Hiermee stelde u zichzelf wel heel kwetsbaar op. In deze bergen kon u met name eender wie tegenkomen. Dat u vroeger op de top speelde, het gebied goed kende en u er nooit taliban had gezien (CGVS p. 14), kan uw actie geenszins verklaren. Er kan immers verwacht worden dat u zichzelf zo ver mogelijk van uw dorp, waar de taliban reeds gedurende enige tijd de gehele controle uitoefenden (CGVS, p. 9), zou willen verwijderen. Niet in het minst daar u een oom had in Kaboel en uw reis dan ook van daaruit geregeld kon worden, daar u uiteindelijk ook via die stad uw vlucht begon (CGVS p. 15). Binnen dit kader kan er dan ook niet ingezien worden dat u nog tien dagen in de bergen achter uw huis zou doorbrengen (CGVS p. 14, 15). U heeft voorts niet eens gevraagd of de taliban tijdens uw vermeend verblijf in de bergen nog bij uw thuis is langsgekomen (CGVS p. 14). Dat u de kans niet had om dit te vragen, u bang was en het moeilijk had met de dood van uw vader (CGVS p. 14), kan voorgaande geenszins verklaren. In de geest van uw verklaringen mag er immers verwacht worden dat u zich hiertoe, eventueel op een later tijdstip, danig zou informeren in het kader van uw veiligheid en dat van uw familie. Dat u dit klaarblijkelijk niet nodig achtte, doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Dit zeer vreemde gedrag brengt de geloofwaardigheid van uw problemen verder in het gedrang. Uw houding valt geenszins in overeenstemming te brengen met wat er van iemand in de door u omschreven situatie verwacht kan worden.

Voorts doet ook uw voorstelling van de opvolging van de taliban afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Zo valt het niet te begrijpen dat de taliban ondanks de voorgeschiedenis die u en uw familie hebben gehad met hen, na uw vertrek geen confrontatie meer zijn aangegaan met uw familie (CGVS p. 4, 11). Dat uw familie het niet zou delen omdat zij u niet bezorgd willen maken daar u niemand heeft om dit mee te delen (CGVS p. 11), is weinig ernstig zeker aangezien u de oudste zoon van de familie bent en u aldus enige verantwoordelijkheid draagt voor uw familie. Door u niet eens op de hoogte te brengen van de verdere afwikkeling van uw problemen kan u onmogelijk het risico inschatten dat u zelf zou lopen in het geval van een eventuele terugkeer, laat staan helpen met het treffen van eventuele bijkomende maatregelen om uw familie veilig te houden. Indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand waren om u in te lijven en u kon ontkomen aan hen (CGVS p. 11), kan er nochtans enige actie van hun kant verwacht worden. Hun passieve houding doet dan ook afbreuk aan uw these dat men enige interesse heeft in u. Ook in het kader van uw these dat zij telkens de oogst van het seizoen kwamen opeisen (CGVS p. 8, 9, 11), mag er verwacht worden dat uw familie nog met hen te maken zou krijgen. Uw moeder woont immers samen met uw broer en uw zus tot heden in uw ouderlijk huis en er zijn nog steeds gronden in jullie bezit (CGVS p. 4, 8). Indien de oogst een zodanig belangrijke rol speelt voor de taliban, kan er dan ook verwacht worden dat zij verhaal zouden komen halen bij uw familie. Dat ze dit niet deden, getuigt geenszins van een imminente dreiging. Indien u en uw familie daadwerkelijk in het vizier van de taliban staan, kan er overigens verwacht worden dat uw familieleden stappen zouden ondernemen om veilig te blijven en bijvoorbeeld in tussentijd elders hun intrek zouden genomen hebben. Niet in het minst daar uw moeder een broer in Kaboel heeft wonen (CGVS p. 7) en er dan ook mogelijkheden voorhanden waren. Dat de taliban hen op heden niet zouden viseren (CGVS p. 11) klemmt dan ook met de door u beschreven problemen. U spreekt zichzelf in deze ook tegen. U stelde immers dat uw veertienjarige broer over twee jaar een leven als strijder te wachten staat en uw zus over een jaar zal moeten huwen met een mujahid (CGVS p. 11). Binnen voorgaande these kan er dan ook niet ingezien worden dat u zou stellen dat uw familieleden niet geviseerd zouden worden. Evenmin kan er begrepen worden dat zij hiertoe geen maatregelen zouden nemen. Deze ongerijmdheden doen wederom afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Tot slot moet er nog op gewezen worden dat uw gebrek aan kennis over en interesse in uw belagers geenszins wijst opeen daadwerkelijke bedreiging voor uw leven of dat van uw familie. Zo kan er niet begrepen worden dat u, hoewel u stelt dat de taliban reeds lange tijd aanwezig waren in uw dorp, zij uw vader

veelvuldig benaderden en u zelf in de problemen kwam met hen, vrijwel niets kan produceren over de leidinggevende figuren van de taliban in uw regio (CGVS p. 9). Er kan immers aangenomen worden dat de situatie waarin u zich bevond, uw dagelijks leven zou beheersen en u zich ook danig zou informeren, niet in het minst binnen het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw desinteresse en uw gebrek aan kennis van uw belagers staat haaks op wat er van u verwacht wordt. Voorgaande vaststellingen ontnemen dan ook eens te meer het geloof in uw verklaringen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende problemen met de taliban, waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven

van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83

wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dergelijke land die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) **niet opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, **niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u in het kader van uw verzoek neerlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara verandert bovenstaande vaststellingen niet aangezien uw identiteit in de huidige beslissing niet ter discussie wordt gesteld. De inhoud van uw psychiatrisch rapport werd hierboven reeds besproken. Ten overvloed kan er nog op gewezen worden dat het hebben van psychologische problemen op zichzelf geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar bovengenoemd stuk een omschrijving bevat van uw klachten kan hieruit geen causaal verband tussen uw verklaringen en een mentaal gezondheidsprobleem opgemaakt worden. De medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een arts voert echter geen geloofwaardigheidsonderzoek daar hij niet beschikt over de expertise van een asielinstantie. Bovengenoemd attest geeft bijgevolg geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsmede op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt uittreksels uit het rapport "*Afghanistan: COI Repository, 1st September 2021 - 31th August 2022*" van Asyls bij zijn verzoekschrift (stuk 3).

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023;
- het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022;
- het rapport "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van december 2023;
- het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020;
- het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus "*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport "*EASO Afghanistan Security Situation Update*" van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer:

- "- *Arbeidsovereenkomst (stuk 4);*
- *Attest van de werkgever (stuk 5);*
- *Getuigenis van C.W. (stuk 6);*
- *Getuigenis van M.A. (stuk 7);*
- *Getuigenis van H.N. (stuk 8);*
- *Getuigenis van V.A. (stuk 9)*
- *Getuigenis van N.C.T. (stuk 10);*
- *Getuigenis van zijn vriendin – I.S. (stuk 11)"*

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Uit het psychiatrisch rapport d.d. 17/02/2022 dat u neerlegt blijkt immers dat u in behandeling bent bij een psychiater die verklaart dat u wordt opgevolgd in het kader van traumatische ervaringen die u zegt meegemaakt te hebben. Hij verklaart dat u te maken heeft met angstgevoelens, geheugenproblemen, vermoeidheid ten gevolge van slaapproblemen, concentratieproblemen, paniekaanvallen en nachtmerries. Voorts stelt hij dat u aan zelfmutilatie doet en u tekenen van post-traumatische stress vertoont. Uw psychiater is een behandeling met medicatie gestart. Op geen enkele manier in het bewuste attest wordt echter uiteengezet hoe de door u gemelde klachten werden onderzocht. Het bevat geen objectieve uiteenzetting van de werkwijze die bij de 'observatie' gehanteerd werd, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan met betrekking tot de door u gemelde klachten, noch met welke frequentie u behandeld werd. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig wijzen op een Posttraumatisch Stresssyndroom. In het attest wordt op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psy-klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u de mogelijkheid geboden om een korte pauze te vragen wanneer u hier nood toe had en werd u aangemaand uw tijd te nemen om te antwoorden op de vragen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 18/02/2022, p. 2). U gaf na afloop van het persoonlijk onderhoud aan dat u het in het midden van het onderhoud moeilijk had, maar stelde dat het interview voor het overige goed verlopen is (CGVS p. 16). Uw advocate formuleerde geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 15). Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud dat u accuraat, concreet en uitgebreid op de u gestelde vragen kon antwoorden en gaf u aan het einde van het onderhoud aan alle vragen goed begrepen te hebben (CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist. Waar hij betoogt als volgt: *"Het CGVS kan de vaststellingen van de psychiater, die een gespecialiseerde arts is, echter niet in twijfel trekken door te oordelen dat de psychiater onvoldoende uiteenzet hoe hij tot de vaststellingen in het verslag is gekomen. Een arts wordt echter nooit gevraagd de wijze waarop hij of zij een diagnose heeft gesteld, te rechtvaardigen."*, dient erop gewezen dat nergens in de voormelde motivering uit de bestreden beslissing de vaststellingen van verzoekers psychiater in twijfel worden getrokken. Dat verzoeker te kampen heeft met angstgevoelens, geheugenproblemen, vermoeidheid, concentratieproblemen, paniekaanvallen en nachtmerries en dat er tekenen zijn van post-traumatische stress, wordt geenszins ontkend en/of geminimaliseerd. De

commissaris-generaal wijst er echter wel terecht op dat uit het voorgelegde attest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet blijkt op basis waarvan de psychiater tot deze vaststellingen is gekomen, terwijl bovendien nergens wordt gesteld dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om gedetailleerde, coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over (de kernelementen van) zijn vluchtrelaas, alsook dat het persoonlijk onderhoud op een normale wijze is verlopen. Verzoeker laat bovendien na in zijn verzoekschrift te duiden welke aankomende steunmaatregelen in het licht van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet volgens hem dan nog nodig zouden zijn geweest in het licht van zijn mentale gezondheidstoestand. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij en zijn vader door de taliban werden bedreigd omdat zijn vader weigerde een deel van zijn oogst aan hen af te staan. Nadat zijn vader de (toenmalige) Afghaanse overheid hierover inlichtte en enkele talibs werden gearresteerd, werd zijn vader doodgeschoten en werd verzoeker meegenomen door de taliban, die hem gedwongen trachten te rekruteren. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel van ongeschoolde landbouwerszoon;

(ii) verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de weigering van zijn vader om een deel van zijn oogst aan de taliban af te staan en evenmin van de poging van de taliban om hem bij hen te doen aansluiten;

(iii) de door verzoeker voorgestelde gang van zaken geenszins aannemelijk is:

“Verder moet er opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw problemen met de taliban bijzonder vaag en onwaarschijnlijk waren. U verklaarde dat de mislukte oogst ten gevolge van wormen en insecten (CGVS p. 11), beperkt was tot jullie landbouwgrond al vermoedde u slechts dat de oogst van de overige dorpingen goed was (CGVS p. 12). Er kan nochtans verwacht worden dat indien er sprake is van een probleem met wormen en insecten, dit wijder verspreid is dan louter jullie grond. Evenmin kon u zeggen waarom jullie oogst zo slecht was. U stelde dat het misschien een waterprobleem kon zijn of een probleem met de compost van koeienstront (CGVS, p. 12). Gezien het door u aangemeten profiel van landbouwerszoon en gezien de bijzonder ernstige gevolgen van deze mislukte oogst is het allerm minst geloofwaardig dat u niet eens de oorzaak van de slechte oogst kon duiden noch de situatie voor de andere landbouwers in uw regio. Ook het gedrag dat u uw vader toeschrijft kan geenszins overtuigen. Zo valt het niet te begrijpen dat uw vader de taliban zonder meer zou weigeren een deel van zijn oogst af te staan (CGVS p. 9, 11, 12). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader dit in het verleden steeds heeft gedaan, net zoals andere dorpsgenoten van u (CGVS p. 11, 12). Dat jullie deze keer een slechte oogst hadden ten gevolge van wormen en insecten (CGVS p. 11), kan de eenzijdige weigering van uw vader niet verklaren. Er kan immers verwacht worden dat uw vader met hen in dialoog zou gaan dienaangaande om tot een compromis te komen. Niet in het minst daar het ook voor de talibanleden duidelijk moet geweest zijn dat de oogst danig afweek van de jaren ervoor en u zelf ook stelt dat er een mogelijkheid was om hen te betalen (CGVS p. 9, 12). U wist echter niet waarom uw vader weigerde, of uw vader een akkoord trachtte te maken of wie hem juist benaderde (CGVS p. 11, 12), wat mag verbazen. Dat uw vader niet zomaar de oogst waarmee hij zijn gezin voedde wilde weggeven (CGVS p. 12) neemt niet weg dat hij met zijn weigering zijn gezin in levensgevaar zou brengen. U stelt immers zelf dat de taliban mensen die hun orders niet opvolgen of hen niet gehoorzamen, zonder meer doodschieten (CGVS p. 8). Binnen dat kader kan er dan ook van uw vader verwacht worden dat een weigering geen optie zou zijn en dat hij er alles aan zou doen om met hen in dialoog te gaan. U zegt immers zelf dat iedereen in uw dorp bang was van de taliban (CGVS p. 13). Niet in het minst wanneer zij tot drie keer toe zijn oogst kwamen claimen en er voor uw vader dan ook consequenties verwacht mochten worden. Dat

hij dit klaarblijkelijk niet deed en zonder meer zes talibanleden zou blijven weigeren (CGVS p. 11, 12), kan niet gerijmd met de door u geschetste veiligheidscontext in uw regio. Ook het gedrag dat u de taliban toeschrijft, draagt niet bij tot het geloof in uw verklaringen. Zo kan er niet begrepen worden dat zij uw vader tot drie maal toe zouden aanmanen om een deel van zijn oogst over te dragen (CGVS p. 9, 11, 12). U stelt immers dat wanneer iemand zijn oogst niet aan hen gaf, zij die persoon meenamen (CGVS p. 9). Het mag in deze verbazen dat de taliban klaarblijkelijk geduldig waren. Ook kan er niet ingezien worden dat zij die oogst niet gewoon in beslag namen indien dit zo belangrijk was voor hen en uw vader dit telkens weer weigerde (CGVS p. 12). Binnen de door u geschetste veiligheidscontext in uw regio kan er niet begrepen worden dat de taliban drie dagen na elkaar zouden terugkomen bij uw vader om aan te dringen zijn bijdrage te leveren terwijl er nog niet eens geoogst was (CGVS, p. 12). Indien het hen daadwerkelijk om uw oogst te doen was, kan er immers verwacht worden dat zij op een later tijdstip, bij de eigenlijke oogst, zouden terugkomen, zeker aangezien zij volgens u toch de controle over de regio hadden (CGVS, p. 9). Voorts kan er gezien hun controle en aldus ook ongetwijfeld kennis over de landbouwactiviteiten in de regio, hoegenaamd niet begrepen worden dat de taliban zouden aandringen op een mislukte oogst van tarwe van een slechte kwaliteit (CGVS p. 11) in de plaats van een bijdrage van geld te aanvaarden of tot een andere overeenkomst met uw vader te komen. Het is immers ook in hun eigen belang dat zij de relaties met de dorpingen op een degelijke wijze onderhouden en geen onnodige onrusten veroorzaken. Bovendien is het ook voor hen interessanter om toekomstgericht te werken. Door tot een akkoord met uw vader te komen kunnen zij immers ook in de toekomst rekenen op zijn tarwe, net zoals hij dat in het verleden voorzag voor hen. Dat hij nu eenmalig te maken had met een slechte oogst, hoeft voor de taliban dan ook geen obstakel te zijn. In dat kader kan er dan ook niet begrepen worden dat zij zouden blijven aandringen. Door de eenmalige mislukte oogst van uw vader door de vingers te zien, zouden zij immers aan loyaliteit kunnen winnen bij uw vader.”;

(iv) verzoeker niet kan zeggen wat er met de gearresteerde talibs gebeurde, terwijl het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker gedwongen zouden trachten te rekruteren:

“Zo kon u in de eerste plaats niets meer vertellen over het wedervaren van de taliban die gearresteerd werden. Ofschoon u bij de DVZ nog stelde dat ze twee maanden na hun arrestatie vrijkwamen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) gaf u bij het CGVS aan dat u niet wist waar zij naartoe gebracht werden, noch of zij ooit vrijkwamen (CGVS, p. 13). Noch kon u vertellen hoe uw vader de Afghaanse politie zou hebben ingelicht of met zekerheid zeggen waar en wanneer hij dat gedaan zou hebben (CGVS p. 12). Gelet op de impact van uw vermeend voorval, kan er echter wel verwacht worden dat u zich hiertoe zou informeren bij uw vader. Nog los van de tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip waarop de arrestanten werden vrijgelaten, is een dergelijke desinteresse in het wedervaren van de personen die direct betrokken waren bij uw vermeende problemen niet in overeenstemming met een vrees voor vervolging. In dit licht kan de plotse escalatie van uw problemen met de taliban ook niet overtuigen. De taliban kwamen naar jullie huis, namen u en uw vader apart en brachten hem om het leven voor uw ogen (CGVS, p. 10). Dat de taliban reeds een week na de arrestatie van enkele van hun leden dergelijke drastische maatregelen troffen zonder concrete uitleg te verschaffen over wat er met de arrestanten zou gebeurd zijn of welke rol uw vader zou hebben gespeeld in hun arrestatie kan geenszins overtuigen. Evenmin plausibel is uw bewering dat zij u vervolgens zonder meer meenamen met als doel u in te lijven (CGVS p. 10), zeker aangezien zij dit deden net nadat zij uw vader voor uw neus zouden geëxecuteerd hebben. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban in die periode rekruteerde via lokale verankering, waarbij er beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zoals u ze voorstelt, nadat u getuige was van hun vermeende moord op uw vader, valt dan ook niet in overeenstemming te brengen met voorgaande. Vertrouwen en een overtuiging in het gedachtegoed is immers van cruciaal belang voor een organisatie als de taliban. Door direct volgend op deze vermeende moord u hardhandig aan te pakken (CGVS p. 14) en een Mullah op u in te laten praten, kan er niet ingezien worden hoe zij van u een loyale strijder zouden kunnen maken (CGVS p. 13, 14). Voorgaande vaststellingen doen het geloof in uw verklaringen dan ook verder afbrokkelen. Er kan immers een meer doordachte werkwijze van de taliban verwacht worden. Ook uw these dat van zodra een jongen zestien jaar werd, zich moest aansluiten bij de taliban omdat zij altijd jongens nodig hadden (CGVS p. 11), staat haaks op voorgenoemde informatie. Hieruit blijkt immers dat de taliban geen gebruik maakten van gedwongen rekrutering. Overigens moet hieraan toegevoegd worden dat het binnen uw these dan mag verbazen dat u niet eerder door hen werd benaderd in het kader van een rekrutering. U was op het moment van uw vasthouding immers al een hele poos zestien jaar oud. Tenslotte moet er nog toegevoegd worden dat u zeer weinig kon produceren over de vermeende preken van voorgenoemde Mullah (CGVS p. 13, 14), hetgeen eens te meer uw verklaringen ondermijnt daar er verwacht mag worden dat hiertoe meer kan produceren dan een algemene stelling over het vechten tegen ongeloofigen (CGVS p. 14). U kon evenmin zeggen op welke locatie u werd vastgehouden (CGVS, p. 13). Opnieuw mag worden verwacht dat u zich na uw vrijlating door de tussenkomst van het Afghaanse leger zou informeren over de concrete locatie waar u vastgehouden werd. Uw nalaten om dit te doen – uw bevrijders vertelden u blijkbaar helemaal niets behalve dat u voorzichtig moest zijn (CGVS, p. 15) – overtuigt wederom niet.”;

(v) verzoekers eigen gedrag in de door hem geschetste context evenmin aannemelijk is:

“Ook het gedrag dat u zichzelf toeschrijft in navolging van uw vrijlating doet het geloof in uw verklaringen verder afnemen. Er kan immers niet begrepen worden dat u na een vasthouding van twintig dagen bij de taliban, zichzelf opnieuw bij uw thuis ging aanbieden (CGVS p. 14). U wist immers heel goed dat er in uw dorp talibanleden woonden (CGVS p. 8). Immers ging het gerucht over de dood van uw vader reeds de ronde (CGVS p. 15). Bijgevolg kan er aangenomen worden dat zij op de hoogte waren van wat u en uw vader overkomen was en kan er aangenomen worden dat er enige argwaan zou groeien. Dat u een uur later naar de bergen zou getrokken zijn en vervolgens hier tien dagen alleen verbleef (CGVS p. 14), is evenmin ernstig te noemen. Hiermee stelde u zichzelf wel heel kwetsbaar op. In deze bergen kon u met name eender wie tegenkomen. Dat u vroeger op de top speelde, het gebied goed kende en u er nooit taliban had gezien (CGVS p. 14), kan uw actie geenszins verklaren. Er kan immers verwacht worden dat u zichzelf zo ver mogelijk van uw dorp, waar de taliban reeds gedurende enige tijd de gehele controle uitoefenden (CGVS, p. 9), zou willen verwijderen. Niet in het minst daar u een oom had in Kaboel en uw reis dan ook van daaruit geregeld kon worden, daar u uiteindelijk ook via die stad uw vlucht begon (CGVS p. 15). Binnen dit kader kan er dan ook niet ingezien worden dat u nog tien dagen in de bergen achter uw huis zou doorbrengen (CGVS p. 14, 15). U heeft voorts niet eens gevraagd of de taliban tijdens uw vermeend verblijf in de bergen nog bij uw thuis is langsgekomen (CGVS p. 14). Dat u de kans niet had om dit te vragen, u bang was en het moeilijk had met de dood van uw vader (CGVS p. 14), kan voorgaande geenszins verklaren. In de geest van uw verklaringen mag er immers verwacht worden dat u zich hiertoe, eventueel op een later tijdstip, danig zou informeren in het kader van uw veiligheid en dat van uw familie. Dat u dit klaarblijkelijk niet nodig achtte, doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Dit zeer vreemde gedrag brengt de geloofwaardigheid van uw problemen verder in het gedrang. Uw houding valt geenszins in overeenstemming te brengen met wat er van iemand in de door u omschreven situatie verwacht kan worden.”;

(vi) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de gebeurtenissen sedert zijn vertrek uit Afghanistan:

“Voorts doet ook uw voorstelling van de opvolging van de taliban afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Zo valt het niet te begrijpen dat de taliban ondanks de voorgeschiedenis die u en uw familie hebben gehad met hen, na uw vertrek geen confrontatie meer zijn aangegaan met uw familie (CGVS p. 4, 11). Dat uw familie het niet zou delen omdat zij u niet bezorgd willen maken daar u niemand heeft om dit mee te delen (CGVS p. 11), is weinig ernstig zeker aangezien u de oudste zoon van de familie bent en u aldus enige verantwoordelijkheid draagt voor uw familie. Door u niet eens op de hoogte te brengen van de verdere afwikkeling van uw problemen kan u onmogelijk het risico inschatten dat u zelf zou lopen in het geval van een eventuele terugkeer, laat staan helpen met het treffen van eventuele bijkomende maatregelen om uw familie veilig te houden. Indien de taliban er daadwerkelijk op gebrand waren om u in te lijven en u kon ontkomen aan hen (CGVS p. 11), kan er nochtans enige actie van hun kant verwacht worden. Hun passieve houding doet dan ook afbreuk aan uw these dat men enige interesse heeft in u. Ook in het kader van uw these dat zij telkens de oogst van het seizoen kwamen opeisen (CGVS p. 8, 9, 11), mag er verwacht worden dat uw familie nog met hen te maken zou krijgen. Uw moeder woont immers samen met uw broer en uw zus tot heden in uw ouderlijk huis en er zijn nog steeds gronden in jullie bezit (CGVS p. 4, 8). Indien de oogst een zodanig belangrijke rol speelt voor de taliban, kan er dan ook verwacht worden dat zij verhaal zouden komen halen bij uw familie. Dat ze dit niet deden, getuigt geenszins van een imminente dreiging. Indien u en uw familie daadwerkelijk in het vizier van de taliban staan, kan er overigens verwacht worden dat uw familieleden stappen zouden ondernemen om veilig te blijven en bijvoorbeeld in tussentijd elders hun intrek zouden genomen hebben. Niet in het minst daar uw moeder een broer in Kaboel heeft wonen (CGVS p. 7) en er dan ook mogelijkheden voorhanden waren. Dat de taliban hen op heden niet zouden viseren (CGVS p. 11) klemmt dan ook met de door u beschreven problemen. U spreekt zichzelf in deze ook tegen. U stelde immers dat uw veertienjarige broer over twee jaar een leven als strijder te wachten staat en uw zus over een jaar zal moeten huwen met een mujahid (CGVS p. 11). Binnen voorgaande these kan er dan ook niet ingezien worden dat u zou stellen dat uw familieleden niet geviséerd zouden worden. Evenmin kan er begrepen worden dat zij hiertoe geen maatregelen zouden nemen. Deze ongerijmdheden doen wederom afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Tot slot moet er nog op gewezen worden dat uw gebrek aan kennis over en interesse in uw belagers geenszins wijst opeen daadwerkelijke bedreiging voor uw leven of dat van uw familie. Zo kan er niet begrepen worden dat u, hoewel u stelt dat de taliban reeds lange tijd aanwezig waren in uw dorp, zij uw vader veelvuldig benaderden en u zelf in de problemen kwam met hen, vrijwel niets kan produceren over de leidinggevende figuren van de taliban in uw regio (CGVS p. 9). Er kan immers aangenomen worden dat de situatie waarin u zich bevond, uw dagelijks leven zou beheersen en u zich ook danig zou informeren, niet in het minst binnen het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw desinteresse en uw gebrek aan kennis van uw belagers staat haaks op wat er van u verwacht wordt. Voorgaande vaststellingen ontnemen dan ook eens te meer het geloof in uw verklaringen.”;

(vii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De documenten die u in het kader van uw verzoek neerlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara verandert bovenstaande vaststellingen niet aangezien uw identiteit in de huidige beslissing niet ter discussie wordt gesteld. De inhoud van uw psychiatrisch rapport werd hierboven reeds besproken. Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat het hebben van psychologische problemen op zichzelf geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar bovengenoemd stuk een omschrijving bevat van uw klachten kan hieruit geen causaal verband tussen uw verklaringen en een mentaal gezondheidsprobleem opgemaakt worden. De medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een arts voert echter geen geloofwaardigheidsonderzoek daar hij niet beschikt over de expertise van een asielinstantie. Bovengenoemd attest geeft bijgevolg geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt dat de landbouwgrond van zijn familie niet dermate groot is dat zijn vader deze grond niet alleen kon bewerken, dat zijn vader een tractor huurde om te oogsten en andere mensen inschakelde wanneer de oogst te groot was om alleen af te handelen. Hij meent dat de bewering van de commissaris-generaal, dat het niet aannemelijk is dat zijn vader de landbouwgronden alleen bewerkte, een louter subjectieve beoordeling is. Verder wijst verzoeker op zijn verklaringen over de landbouwactiviteiten in zijn regio, waaruit volgens hem blijkt dat de redenering van de commissaris-generaal, dat zijn vader hem geen landbouwopleiding heeft gegeven, niet kan worden gevolgd. Hiermee werpt verzoeker evenwel geen ander licht op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het in het licht van de patriarchale, agrarische samenleving in Afghanistan niet aannemelijk is dat verzoekers dagelijkse activiteiten als oudste zoon zich zouden hebben beperkt tot het brengen van ontbijt of lunch naar zijn vader en het spelen met anderen. Als oudste zoon kan immers worden verwacht dat verzoeker door zijn vader nauw zou worden betrokken bij zijn landbouwactiviteiten en hem niet louter wat theoretische kennis zou bijbrengen – kennis die overigens ook door zelfstudie kan worden verworven –, temeer daar verzoeker stelt dat hij in Afghanistan nooit naar school ging. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de oppervlakte van de landbouwgrond van verzoekers familie enige impact heeft op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven in Afghanistan.

Verder stelt verzoeker dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij meent dat, aangezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel vermeldde dat zijn vader landbouwer was en dat de taliban naar hem kwamen nadat hij de politie had ingelicht, het duidelijk is dat er een verband was tussen het feit dat zijn vader landbouwer was en het feit dat zijn vader de politie had gebeld. De Raad ziet echter niet in op welke wijze dergelijk causaal verband uit verzoekers verklaringen, afgelegd ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan worden gelegd zonder de verduidelijking dat zijn vader weigerde een deel van zijn oogst aan de taliban af te staan. Ook waar hij stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij door de taliban werd meegenomen, waaruit volgens hem blijkt dat ze hem probeerden te “*hersenspoelen*”

aangezien zij anders geen reden hadden om hem in leven te laten, kan niet worden ingezien hoe hieruit zou kunnen blijken dat de taliban hem gedwongen zouden hebben trachten te rekruteren. Immers, zijn vader was kort voordien voor zijn ogen door hen doodgeschoten, hetgeen het allerminst aannemelijk maakt dat zij hem vervolgens gedwongen zouden willen rekruteren. Dit betreffen kernelementen van verzoekers vluchtrelaas, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat hij hierover duidelijke verklaringen aflegt in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, *quod non*. Waar verzoeker verder nog betoogt dat er wel een tegenstrijdigheid bestaat inzake de periode tussen de arrestatie van de talibs en de dood van zijn vader maar dat hij dit verschil zelf heeft gecorrigeerd bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud, dient erop gewezen dat dit geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierover ook tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken coherente verklaringen zou afleggen aangezien het verslag hem in het Pashtou werd voorgelezen, hij zich met de inhoud ervan akkoord verklaarde en hij tweemaal melding maakte van de termijn van twee maanden. Louter herhalen dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud zijn verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, aanpaste, werpt hierop geen ander licht.

Waar verzoeker erop wijst dat er in Afghanistan geen “*grondtestsystemen*” zijn waarmee de oorzaak van een mislukte oogst met zekerheid kan worden vastgesteld, laat hij na aan de hand van een objectief stuk te staven dat “*grondtestsystemen*” noodzakelijk zouden zijn opdat het mislukken van een oogst zou kunnen worden verklaard. Bovendien is er een groot verschil tussen het mislukken van een oogst door wormen en insecten, een irrigatieprobleem dan wel een bemestingsprobleem, zaken waarvan overigens redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze door een ervaren landbouwer zoals verzoekers vader en andere landbouwers uit zijn regio van herkomst gemakkelijk van elkaar te onderscheiden en vast te stellen zijn. Waar verzoeker stelt dat zijn vader reeds meerdere jaren een deel van zijn oogst aan de taliban afstond, waardoor er een zekere mate van vertrouwen was ontstaan en de taliban konden verwachten dat hij hen uiteindelijk iets zou geven, bevestigt hij net dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader niet met de taliban trachtte te onderhandelen, gelet op het aangehaalde vertrouwen. In dezelfde zin is het niet geloofwaardig dat de taliban, gelet op dit vertrouwen, verzoekers vader niet tegemoet zouden willen komen op een andere manier dan door te eisen dat hij een deel van zijn oogst zou afstaan. Verzoeker laat geheel na concreet te duiden waarom zijn vader het zich niet kon veroorloven om de taliban te betalen “*omdat er wat geld was*”. Dat zijn vader in deze context beslist om naar de (toenmalige) Afghaanse autoriteiten te stappen in plaats van met de taliban te onderhandelen, is dan ook geheel ongeloofwaardig.

Verder kan wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij enige informatie zou hebben over lot van de talibs die zouden zijn gearresteerd nadat zijn vader de (toenmalige) Afghaanse overheid had ingelicht. In de Afghaanse samenleving, waar het dagelijks leven voor een groot deel wordt bepaald door loyaliteit aan de familie, de stam en de dorpsouderen, kan wel degelijk worden verwacht dat het mogelijk was om informatie over de gearresteerde talibs te bekomen. Dat verzoeker na de arrestatie van de talibs zelf door de taliban werd meegenomen en kort na zijn vrijlating uit Afghanistan vertrok, betekent geenszins dat verzoeker nadien niet in de mogelijkheid was om zich hierover terdege te (laten) informeren. Waar verzoeker stelt dat dit gebrek aan informatie niet doorslaggevend is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Waar verzoeker stelt dat: “*Uit tal van rapporten blijkt echter dat het volkomen geloofwaardig is dat de Taliban zijn vader hebben vermoord omdat hij hen bij de autoriteiten heeft aangegeven.*”, dient erop gewezen dat, waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban een gewelddadige groepering zijn, uit deze informatie niet blijkt dat de taliban steeds op een roekeloze, ondoordachte wijze tewerk gaan. In de door verzoeker geschetste context, waarbij hij onder meer spreekt van enige mate van vertrouwen tussen zijn vader en de taliban, is het allerminst geloofwaardig dat de taliban de drastische maatregel zouden nemen om verzoekers vader voor zijn ogen te komen doodschieten nadat enkele van hun leden werden gearresteerd zonder dat enige uitleg wordt verschaft en/of hiervoor andere motieven zouden bestaan, waarvan verzoeker evenwel geen enkele melding maakt. Voorts is het geenszins ernstig dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots beweert dat de taliban hem niet werkelijk gedwongen trachtten te rekruteren maar “*hem [probeerde] te hersenspoelen om hem te kunnen gebruiken*”. Uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker stelde dat de taliban hem gedwongen trachtten te rekruteren. Verzoeker laat overigens na concreet te duiden wat in zijn geval het verschil zou zijn tussen een gedwongen rekrutering en ‘hersenspoelen om hem te gebruiken’, laat staan op welke wijze dit verschil een ander licht zou werpen op de voormelde motivering uit de bestreden beslissing.

Waar verzoeker vervolgens betoogt als volgt:

“Verzoeker gaf alle informatie waarover hij beschikte. Ook al kon hij de exacte locatie niet geven, hij kon de plaats beschrijven: “Een kamer van twee bij twee met een deur en een klein raam. Er was verder niets” (CGVS, p. 13). Tijdens zijn detentie was de enige persoon die hij ontmoette de Imam. Hij legde correct uit wat hij hem vertelde: “Terwijl ik bij hen vastzat, kwam een van jun mullah’s tegen mij preken. Ik zei dat ik niet bij hen kon aansluiten nadat ze mijn vader hebben vermoord” (CGVS, p. 10). Maar hij kwam niet veel, dus het is moeilijk voor hem om meer precies te zijn: “Een uurtje. Niet elke dag. Soms twee dagen ertussen. Soms eens in de rie dagen” (CGVS, p. 13). Hij werd ook fysiek mishandeld, want hij werd geslagen op zijn rug, buik, voeten, benen, maar niet in het gezicht (CGVS, p. 14).”

komt hij niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich echter niet van aard is om op de motieven aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Waar hij wijst op de vaststellingen in het door hem voorgelegde psychiatrisch attest, dient erop gewezen dat een psychiater niet de bevoegde persoon is om de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten te beoordelen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen, kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dat verzoekers psychiater vaststelt dat verzoeker aan zelfmutilatie doet, betekent dan ook niet dat aan zijn verklaringen over zijn vasthouding door de taliban geloof moet worden gehecht.

Dat verzoeker door het leger werd aangeraden om naar huis te gaan, zoals verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift, doet voorts geen afbreuk aan het feit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker naar huis gaat en kort hierna gewoon naar de nabijgelegen bergen trekt. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er immers terecht op dat verzoeker verklaarde een oom te hebben in Kabul, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij en zijn gezin hem zo snel mogelijk naar deze oom zouden brengen. Dat verzoeker de omgeving van de bergen kent en er eerder geen talibanleden was tegengekomen, doet geen afbreuk aan het feit dat in de door verzoeker geschetste context, waarbij hij onder meer ook aangaf dat er in zijn dorp talibanleden wonen, het louter verblijven in de bergen als een afdoende voorzorgsmaatregel kan worden beschouwd. Dat het leger hem bevrijdde, doet voorts geen afbreuk aan zijn verklaring dat er talibanleden in zijn dorp wonen. Verzoeker verklaarde bovendien nergens dat het leger in het dorp aanwezig bleef tot hij uit zijn dorp kon vertrekken. Verder kan uit het voorgelegde psychiatrisch attest niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om zich over de kernelementen van zijn vluchtrelaas terdege te (laten) informeren, zodat het wel degelijk onaannemelijk is dat verzoeker er niet eens naar heeft gevraagd of de taliban al dan niet nog zijn langsgesproken toen hij zagezegd in de bergen verbleef.

In het licht van het voorgaande, is het dan ook eveneens onaannemelijk dat verzoeker niet met zekerheid kan aangeven of de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan al dan niet nog naar hem zijn komen zoeken. Dat zijn familie hem mogelijks niets zegt om hem niet ongerust te maken, vormt geen verschuiving voor zijn gebrekkige kennis. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt: *“Dat uw familie het niet zou delen omdat zij u niet bezorgd willen maken daar u niemand heeft om dit mee te delen (CGVS p. 11), is weinig ernstig zeker aangezien u de oudste zoon van de familie bent en u aldus enige verantwoordelijkheid draagt voor uw familie. Door u niet eens op de hoogte te brengen van de verdere afwikkeling van uw problemen kan u onmogelijk het risico inschatten dat u zelf zou lopen in het geval van een eventuele terugkeer, laat staan helpen met het treffen van eventuele bijkomende maatregelen om uw familie veilig te houden.”* Verder is verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift dat zijn moeder *“twee maanden geleden [is] verhuisd naar zijnoom”* een blote *post factum*-bewering. Dat enkel verzoeker rechtstreeks zou zijn geïnterviewd, doet voorts geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de taliban ook verzoekers familie in het vizier kunnen nemen aangezien verzoeker niet aan hun eis heeft voldaan om zich bij hen aan te sluiten. Gelet op de vergaande impact op het dagelijks leven van de plaatselijke bevolking, kan van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij enige kennis heeft over de leidinggevende talibanleden in zijn regio van herkomst, temeer daar hij voorhoudt door hen te worden bedreigd. Dat verzoeker twee namen kon geven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker amper bijkomende informatie kon verschaffen over zijn belagers en hier klaarblijkelijk ook geen interesse voor aan de dag legde, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct

en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

7.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en

Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestrafing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen

gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreeden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

7.3.3. *In casu* stelt verzoeker in zijn verzoekschrift onder meer als volgt:

“In casu is verzoeker in 2020 in België aangekomen toen hij nog minderjarig was, hetgeen betekent dat hij Afghanistan op zeer jonge leeftijd heeft verlaten. Hij kreeg toen een voogd. Momenteel is verzoeker pas 18 jaar oud (binnenkort 19). Omdat hij minderjarig was, ging hij in België naar school. Alzo heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren), in België doorgebracht. Deze individuele factoren, en met name zijn leeftijd, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd.”

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker verder onder meer als volgt:

“Ten eerste wil verzoeker aantonen dat hij sinds zijn aankomst in België voortdurend heeft getracht zich te integreren (stukken 4-11). Hij heeft in België veel vrijheden ontdekt en een open geest aangenomen, zodat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren en de door de Taliban opgelegde regels kan toepassen. Hij vreest vervolging door de Taliban op grond van de politieke opvattingen die zij hem zouden toeschrijven (artikel 48/3), maar ook mishandeling wegens het gedrag dat hij bij terugkeer zou kunnen aannemen (artikel 48/4).”

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 31 oktober 2003 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan

hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in de zomer van 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 16 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert december 2020 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij naar school ging, dat hij werkt, dat hij een vriendin heeft en vrienden maakte en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, hetgeen hij staft middels de bij zijn aanvullende nota gevoegde documenten, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. "incidents with at least one recorded fatality"*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktiya. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktiya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER